

RODINNÝ BACKPACKING PO HONG KONGU A VIETNAMU

Napsala: Šmídová Žaneta

Začalo to před 5 lety, když jsme se s rodinou rozhodli na Vánoce odcestovat za dobrodružstvím. Cestování – rodinný backpacking se pak stal zvykem naší rodiny. Procestovali jsme Thajsko, Kambodžu, Filipíny, Malajsii, Singapur a teď Vám napíši o cestě po Hong Kongu a Vietnamu.

Do Hong Kongu jsme se chtěli podívat už delší dobu, a když jsme přemýšleli nad tím, kam tento rok pojedeme na dovolenou, napadlo nás, že bychom mohli procestovat Vietnam a cestou tam se na tři dny zastavit v Hong Kongu. A taky, že se tak stalo. Táta koupil letenky a už jsme se nemohli dočkat na naše cestovní dobrodružství. Sbalili jsme se do menších batohů, jelikož každý si nese své věci (proto tedy backpacking) a pak už jsme jen čekali na den odletu.

Konečně jsme se dočkali dne **14.12. 2017**. Vstávali jsme ve čtyři ráno a v 8:30 nám odlétalo letadlo. Řeknu vám, byla to vyčerpávající cesta z Prahy do Amsterdamu a z Amsterdamu do Hong Kongu. Skoro 24 hodin v letadle.

15.12. Konečně jsme byli tady, vyzvedli jsme si batohy a museli se zorientovat,

jak se dostaneme do centra, kde jsme měli motel. No motel, spíše pidi místnost se třemi postelemi. Nejednoduší bylo sednout na metro, které bylo úplně narvané k prasknutí. Byli jsme strašně vyčerpaní po letu a už jsme se těšili do postele. Jenže nastal první problém, jak už to na cestách bývá. V motelu nám řekli, že se můžeme ubytovat až za 4 hodiny. Můj brácha Šmík usínal už ve stoje a táta se majitelem motelu snažil domluvit, abychom si tam mohli nechat alespoň batohy. Hurá, vyšlo to! Bez batohů na zádech jsme vyrazili do města.

Bylo to jak v jiném světě, hodně lidí, mnoho stánků s lákavým jídlem, hodně obchodů a taky neuvěřitelný provoz. No, když už je řeč o jídle, okamžitě jsme museli ochutnat nějakou tu dobrotu.

Vyhlédli jsme si místní jídelnu a objednali rýži, brokolici, jarní závitky a čínské nudle s oříšky. A nastal problém číslo dvě. Žádný příbor, jen čínské hůlky. Trošku šok, ale rychle jsme se s nimi naučili jíst.

Dojedli jsme výborné jídlo a v tu chvíli Šimík spatřil Apple store. Hned ho únava

přešla a hnal nás do dvoupatrového obrovského obchodu. Šimík rodičům vysvětloval, jak by bylo výhodné koupit zrovna tady mobil, ale rodiče o tom nechtěli ani slyšet.

Pak jsme si ještě prohlíželi město, ale věřte, sil nám už mnoho nezbývalo. V tu chvíli táta řekl, že už můžeme jít do motelu. Byli jsme nadšení, konečně postel a spánek.

16. 12. Ráno jsme se vzbudili až kolem 11hodiny, protože jsme v noci navštívili noční tržiště. Už jsme nesnídali a šli jsme rovnou na oběd. Vsadili jsme na jistotu a šli jsme do té samé, ověřené restaurace. Po obědě jsme se vydali na prohlídku pobřeží. Jezdili tam obrovské lodě až po okraj naplněné nákladem. A najednou nás oslovila velká skupina Japonců. Chtěli se s námi vyfotit. No tak, proč ne, řekli jsme. Tolik fotek jsme snad ještě s Japonci neměli, ale byla to velká legrace. Odešli spokojení a my trošku udiveni. Už jsme zapomněli na ty chvíle, kdy si nás všichni chtějí fotit.

Odcházeli jsme a zastavil nás “mnich“, který nám rozdál náramky, požehnal nám a vyžadoval po nás neuvěřitelnou cenu a to 100 Hong Konských dolarů. Cože? Řekli jsme všichni. Vrátili jsme je a koupili si místo náramků wafle s čokoládou a banánem. Opět zkušenost na cesty, dávej pozor na podvodníky. No, a teď už zase do postele.

17.12. Hned ráno jsme se vydali do zahrady mnichů, bylo 12 stupňů a to nikdo z nás nečekal. Naštěstí jsme měli tenké bundy a máma šátek, který vozí všude. Byla fakt zima, na to, že jsme měli v batohu jen sandále. Cestou tam jsme procházeli kolem betonové zdi, všude paneláky, špína a provoz. Nemohli jsme to najít. A najednou jsme stáli u vchodu a nechápavě zírali.

Před námi se rozprostřeli zahrady mnichů. Byla to opravdu nádhera. Ocitli jsme se v jiném světě, prostě nepopsatelný zážitek. Tolik květin, tolik barev a vůně uprostřed města, tolik ptáků. Tohle opravdu nejde popsat, to musíte prostě vidět a zažít.

Když jsme skončili s prohlídkou zahrad, vyšli jsme na nejvyšší kopec Viktoria Peak. Všichni jeli lanovkou, ale my museli pěšky. To bychom totiž nebyli my. Z Viktoria Peak byl přenádherný výhled na stmívající se město. Je to opravdu krásné město, ale žít bych tu nechtěla, protože je tu na mne moc rušno. Večer nás čekala ještě návštěva tržště, koupit pár malinkých suvenýrů a taky soutěž o to, kdo přenesení víc oříšků z misky do pusy čínskými hůlkami. Byla to opravdu zábava. Nastalo balení věcí do našich mikro batohů, jelikož jsme pozdě večer odlétali do Vietnamu.

18.12. Jsme tady!!! Vítej ve Vietnamu –Hanoi. Teda vlastně jsme tu ještě nebyli úplně, ale na emigračním. Z celníků šla hrůza a my se trochu báli, že nás nepustí do jejich země. Nikdy nevíte, co jim přeletí přes nos. Najednou Šimík dostal z ničeho nic záchvat smíchu. Vůbec jsme nechápali proč, ale báli jsme se, že může nastat problém. Nenastal, celník se pousmál a naštěstí nás pustil a my konečně poprvé spatřili Vietnam.

Ve 22:30 jsme se ubytovali a šli se vyspat, abychom měli energii. Jenže ulice se v noci změnila na obrovskou párty. Takže pořádně se vyspat, bylo skoro nemožné. Ráno jsme se probudili všichni unavení, jako kdybychom vůbec nespali. V Hanoi jsme zůstali jen jeden den a tak prohlídka města byla rychlá a opět náročná. Setkali jsme se s May, což byla naše průvodkyně po telefonu a mailu, která nám zařídila

cestu do hor, kde jsme bydleli u její rodiny. Dostat se do hor k těmto lidem a spát u nich je nemožné. Musíte si to zařídit přes někoho. A my měli úžasnou May, která nám to zprostředkovala.

Ten den jsme vyrazili ještě do ulic Hanoi. Hned na první pohled jsme zjistili, že jsme se ve Filipínách mýlili, když jsme si mysleli, že tolik motorek jsme nikdy neviděli. Tady se pěšky přemísťují jen turisté a místní jezdí na motorkách. Přejít silnici po přechodu bylo nemožné a taky i zážitek. Protože je jedno, jestli jdete po přechodu

nebo uprostřed silnice. A chodníky? Jó, ty tu sice byly, ale plné zaparkovaných motorek, dílniček, ovoce, zboží na prodej a nepořádku.

Museli jsme si ještě koupit teplé, zimní bundy do hor, jelikož tam bylo max. 6 stupňů a my byli vybaveni jen mikinou. Takže na motorkách bychom pravděpodobně umrzli. Jelikož ve Vietnamu se o všechno smlouvá, tak i my, jsme usmlouvali bundy na docela dobrou cenu.

19.12. – 21.12. Brzy ráno jsme vyrazili za dalším dobrodružstvím a to do města Nighia Lo. Nighia Lo se nachází v horách a my měli před sebou opět kus cesty autobusem, cca 6 hodin. Autobus byl spací, jen nastal malinkatý zádrhel, máma se na sedačku nevezla a tak celou cestu musela polo sedět.

Konečně jsme tady. Rodina May nás krásně přivítala a byli strašně moc milí. Bratranec May, který se jmenoval Quin, nás celé 4 dny doprovázel. Všude jsme jezdili na motorkách, dohromady jsme ujeli cca 200 km. Ukázal nám rýžová pole, jak se pěstuje a sklízí čaj. Pozor všechno ručně, žádné stroje. A ukázal nám, jak připravit výborný zelený čaj. Museli jsme si ho i koupit, ač v batohu moc místa nebylo. Jak už jsem psala, všechno si nosíme a vozíme s sebou. Ale nechat tady tak lahodný čaj, přece nejde. Taky jsme měli možnost ochutnat místní jídlo a všelijaké dobroty a poznali jsme, jak těžký život v horách je. Některé děti se nemůžou ani vzdělávat, neumí číst a psát, protože musí pracovat na polích, aby měly co jíst. Některé děti

musí prodávat na trzích. Vzdělávání je tady až na druhém místě. Důležité je, si obstarat jídlo.

Díky Quinovi jsme toho hodně viděli a dostali se na místa, kam se jen tak turista nepodívá. Viděli jsme vesnice, které ani turista nenajde, ale my vše viděli a opět si uvědomili, jak se máme dobře. Rodina May si mě a Šimíka hodně oblíbila a připravovali nám všelijaké dobroty, nakonec pochopili, že Šimík jí jen rýži a vaječné omelety, občas i ten meloun, ale jinak nic. Já jsem ochutnala skoro všechno a musím říct, že většina nebyla vůbec špatná. Quin nás naučil jaké různé omáčky si dávat k masu a rýži. Vyzkoušeli jsme různé exotická ovoce z tržiště. Tam se s mámou všichni chtěli fotit, protože tak velkou ženskou nikdy neviděli. A dokonce jsme měli možnost se i vykoupat v místních lázních. To byla docela sranda. Někteří z vás by to z hygienických

důvodů ani nedali, ale my byli rádi, že se zase můžeme vykoupat v teplé vodě.

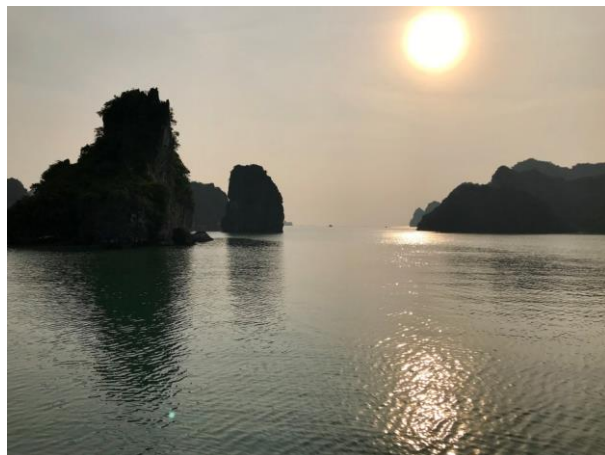

22.12. Nastal konec v horách, ráno jsme se rozloučili a jeli zpátky do Hanoi. Bude se nám po Quinovi a jeho rodině stýskat. Byli prostě úžasní.

Ještě ten den večer jsme po 6 hodinové cestě autobusem do Hanoi vyrazili na další cestu do Ha Long Nan Cat. Pluli jsme lodí na ostrov Nam Cat přes noc. A jelikož jsme byli na lodi, většinou nám připravili mořské plody, na kterých si zrovna naše rodina moc nepochutná, ale vždy tam bylo něco, co se dalo sníst a chutnalo nám to.

23.12. Ha Long Nan Cat. Počasí nám moc neprálo, takže ten nádherný západ slunce jsme bohužel furt znali jen z fotek. No a co k Ha Long napsat? Je to opět nádherný přírodní úkaz, ale miliony turistů. Ale když si to všechno odmyslíte a přenesete se tak o 50 let zpátky, tak tu plujete na starých rybářských lodích mezi homolemi porostlé stromy, ticho a jen vy, šum moře a vyčnívající skály kolem vás.

24.12. Přejeli jsme menší lodí na ostrov Nam Cat. Měli jsme krásnou pláž s dřevěnými chatičkami. Super místo, kde oslavit Vánoce.

Na kajacích jsme prozkoumali místní okolí a na pláži jsme já a Šimík stavěli hrady. Rodiče relaxovali a nabírali síly na další cestu. Všichni jsme byli rádi, že jsme konečně zahodili bundy a mohli být v plavkách u moře.

A konečně tu byla večere a to znamená Vánoce!!

K večeři jsme si objednali opět samé dobroty. Někdo měl i hranolky, protože rýže už bylo dost. Po večeři jsme pospíchali do naší chatky, kde jsme ozdobili stromček z větvíček palmy, na něj pověsili prskavky a rozdali si dárky. Od mamky jsme dostali cestovatelská trička s mapou Vietnamu.

25.12. Vyrazili jsme lodí do Hanoje, a pak hned do rezervace Tam Coc.

25.12- 26.12 Tam Coc- národní park Cuc Phuong

Když jsme přijeli, rychle jsme batohy hodily na recepci a pospíchali do města vyzkoušet vyhlášené, místní veslice. Proč vyhlášené? Zajímavost je ta, že ty, co veslují jsou většinou ženy a pádlují nohama. Táta to chtěl taky vyzkoušet, ale nějak mu to nešlo. Nabourával do dalších loděk a paní se strašně smála. Bylo to těžší, než si myslel a tak raději pádlování přenechal zkušenějším.

26.12 Ráno jsme vstali s dobrou náladou, ale trochu nás zklamalo deštivé počasí. To, ale nezměnilo náš plán a vyjeli jsme do Národního parku Cuc Phuong. Tam jsme se podívali do záchraného střediska pro opice, které jsou na pokraji vyhynutí, protože je Číňani a Vietnamci jí. Po prohlídce jsme šli na blátivý trek džunglí. Docela dost pršelo, takže jsme neviděli žádná zvířata, což nás dost mrzelo.

27.12. Z Tam Cocu jsme se opět vrátili do Hanoje . Museli jsme přeletět letadlem do asi 1000 km vzdáleného Danangu. Tam na nás čekal řidič, který nás dovezl do městečka Hoi An , neboli do lampionového města.

28.12.-31.12. Hoi An je pobřežní město ve středním Vietnamu. Má přes 120 tisíc obyvatel a Evropané znali město v době jeho největší slávy v 16.-17. století pod jménem Faifo. Díky tomu, že se zde usazovali cizí obchodníci je tady velké množství architektonických stylů. Pro svoji jedinečnost, krásu a zachovalost byl Hoi An v roce 1999 připsán do seznamu světového kulturního dědictví UNESCO.

V Hoi An jsme si půjčili kola a vyjeli jsme na prohlídku večerního historického města vzdáleného cca 4km od našeho ubytování. Protože už byla tma, museli jsme jet s čelovkami. Byl velký provoz a táta se o nás bál, že nás srazí auto či motorka, ale stálo to za to. Jen co jsme vjeli do města zatajil se nám dech. Už vím, proč se Hoi

Anu říká lampionové město. Tolik barevných a ručně vyráběných lampionů na jednom místě jsem opravdu ještě neviděla. Lampiony měli úplně všude, na stromech, na domech, na mostě, ale nejkrásnější byla řeka. Po řece pluly papírové lampiony pro štěstí. Každý si je mohl koupit a tím si splnit svá přání. Ta krása kolem nás se nedá ani popsat, to se musí vidět.

Druhý den jsme jeli na kolech prozkoumat okolí, všude byli obchůdky, kde si můžete na míru nechat ušít oblečení či boty a to do 24 hodin. Máma má velkou nohu a tak se rozhodla je vyzkoušet. Bohužel slevu jí nedali, prý má big foot a tím pádem velká spotřeba materiálu. Přesto jí do druhého dne ušili nádherné, kožené sandále.

Třetí den jsme jeli prozkoumat pobřeží. Konečně svítilo slunce, ale zase foukal vítr. Ukázalo se, že nám to vlastně nevadí, protože byly velké vlny a my jsme mohli blbnout v moři.

Po koupačce v moři, které bylo docela studené, jsme ještě navštívili rýžová políčka a místní rybářské vesnice. Vrátili jsme se až večer a oslavili Nový rok. Vlastně jsme moc neslavili, byli jsme unavení a čekal nás další přejezd na jih Vietnamu.

1.1.2018 Vstávali jsme už ve čtyři ráno, protože nám odlétalo letadlo do Sai Gonu (Ho Či Minovo Město).

Sai Gon neboli Ho Či Minovo Město je největším vietnamským městem. Nachází se na jihu země, nedaleko řeky Mekong. Město bylo pojmenováno po prezidentovi severního Vietnamu Ho Či Minovi. Když jsme si mysleli, že v Hanoi je hodně turistů, tak tady jich bylo ještě více. Všude byly bary a restaurace. Moc se nám tady nelíbilo a tak jsme co nejrychleji odjeli ke klidné řece Mekong.

2.1. řeka Mekong. Už se nám sice moc nechtělo cestovat, byli jsme docela unaveni, ale je důležité vidět tuhle část Vietnamu. Mekong je jedna z největších asijských řek a protéká několika státy. Život tady je úplně jiný. Odehrává se spíše na řece než na pevnině.

Jeli jsme se podívat do vesnice, kde vyráběli rýžové placky, nudle, rýžový popcorn, hadí pálenku a kokosové karamelky. Opět všechno manufaktura, žádné stroje.

3.1. Vyrazili jsme na ranní market na lodičkách. Na řece Mekong plují větší lodě a lidé na nich bydlí třeba i 3 měsíce. Prostě do té doby, než neprodají všechno svoje zboží. Na bambusové tyče mají pověšené to, co zrovna prodávají, například ovoce, rýži, ryby a nářadí.

Pak jsme navštívili zahradu s ovocem a ochutnali místní ovoce, které tam roste. Už víme, jak roste dračí ovoce,.....

4.1. Cesta domů.

Nakonec nás čekala celodenní cesta domů. Už jsme se těšili na bramborový salát a řízek. Na naši rodinu a náš dům.

Kdybych měla Vietnam zhodnotit, tak bych řekla, že je nádherný a je tam výborné jídlo. Na této cestě jsme si opět všichni z naší rodiny připomněli, jak dobře se v naší zemi máme a jak se nám tu dobře a jednoduše žije. Uvědomíte si, že je zase fajn se vrátit domů.

East Asia

803065AI (R00732) 5-04

Mapa cesty.